

Boudo, budko

Jednoho krásného dne utíkala malá myška po cestičce. Cestička ji zavedla až do velkého hlubokého lesa. Čím dál myška běžela, tím vyšší byly stromy a les hlubší.

Najednou se v lese zvedl velký vítr a malá myška se začala bát. Utíkala a utíkala, ale nemohla najít cestu zpět. Vítr foukal, až se stromy a větve k zemi ohýbaly. Myška mezi nimi kličkovala jako o závod.

Prchala tak dlouho, až doběhla k domku. Zaťukala na dveře. „Boudo, budko, kdo v tobě přebývá?“ zeptala se tenkým hláskem. Ale nikdo se neozval. Nakoukla do ní a zjistila, že je prázdná. A tak myška hop do domku.

Zanedlouho skákala okolo malá zelená žabka. Uviděla starý domek a zaťukala. „Boudo, budko, kdo v tobě přebývá?“ Z boudy se tentokrát ozvalo: „Já myška Hrabalka. A kdo jsi ty?“ „Já jsem žabka Kuňkalka.“ „Tak pojď dál,“ řekla myška, „můžeme bydlet spolu, místa je tu dost.“ A tak žabka hop do domku a už tam byly dvě.

Za nějaký čas skákal okolo zajíček. Uviděl budku a zaťukal. „Boudo budko, kdo v tobě přebývá?“ Z boudy se ozvalo: „Já myška Hrabalka.“ „Já žabička Kuňkalka. A kdo jsi ty?“ „Já jsem zajíček Ušáček.“ „Tak pojď dál,“ řekla žabka, „můžeme bydlet spolu, místa je tu dost.“ A tak zajíček hop do domku a už tam byli tři.

Najednou se celá zem i budka začaly otřásat. Šel okolo medvěd. Uviděl budku a zabušil. „Boudo budko, kdo v tobě přebývá?“ Z budky se ozvalo: „Já myška Hrabalka.“ „Já žabička Kuňkalka.“ „Já zajíček Ušáček. A kdo jsi ty?“ „Já jsem medvěd Všehnosněd.“ „Tak pojď dál,“ řekl zajíček, „můžeme bydlet spolu, místa je tu dost.“ A tak medvěd hop do domku. Ale co to? Dveře byly moc malé. Zkoušel to oknem, ale také se nevešel. „Zkusím to komínem,“ řekl medvěd. Začal lézt na střechu, ale v tom to ve staré budce zapraskalo, až celá spadla.

Zvířátka se polekala, vyskákala z rozbité budky a utíkala do svých domečků, kde se uložila ke spánku a říkala si: „Všude dobře, doma nejlépe“